

Net uit: De logeerkamer

Hieronder vertelt **Marijke Versluys**, de vertaalster van *De logeerkamer* van Helen Garner, zojuist verschenen bij [De Bezige Bij](#) (oorspronkelijke titel: *The Spare Room*), over het boek.

De logeerkamer, Garners eerste fictiewerk in vijftien jaar, is een korte maar indringende roman over vriendschap en de dood. Het kent twee markante hoofdpersonen, beiden alleengaande zestigsters: de actieve, praktische Helen en Nicola, haar zieke vriendin, die ze te logeren krijgt. Nicola komt naar Melbourne om na een intensieve behandeling tegen kanker als laatste redmiddel haar heil te zoeken in het alternatieve circuit, waar Helen uiterst terughoudend tegenover staat. Dat leidt natuurlijk tot conflicten en spanningen: de sceptische Helen en de koppige Nicola zijn voor drie weken tot elkaar veroordeeld. Helen moet de wrakke maar geestelijk ongebroken Nicola – waardig, bij vlagen onuitstaanbaar en optimistisch tegen beter weten in – verplegen, beschermen en in alles begeleiden, hoewel ze zelf niets moet hebben van de gekozen behandeling. Het reilen en zeilen in de alternatieve kliniek wordt zeer kritisch onder de loep genomen, maar de beschrijvingen zijn dusdanig dat er ook veel te lachen valt.

Garner belicht eerlijk de zwarte kanten – en de boosheid, de zware zorgtaak en de doorwaakte nachten – van de ziekte, maar doet dat met veel compassie en humor, zonder onbeheerst uit te halen naar niet-traditionele, soms bizarre behandelingsmethoden. Daardoor is het gelukkig geen *misery memoir* geworden; het verhaal wordt nergens larmoyant.

Over de schrijfster

Helen Garner (1942) is een hier nog onbekende Australische schrijfster en journaliste. Ze gaf les aan een middelbare school tot haar romandebuut *Monkey Grip* uitkwam (1977), waarvoor haar de National Book Council Award 1978 werd toegekend en dat in 1982 werd verfilmd. Sindsdien wijdt ze zich aan het schrijven van fictie, non-fictie, filmscripts en recensies.

In 1986 kreeg ze voor haar bundel korte verhalen *Postcards from Surfers* de NSW Premier's Literary Award en voor haar novelle *The Children's Bach* de SA Premier's Literary Award. Haar roman *Cosmo Cosmoline* werd in 1993 genomineerd voor de Miles Franklin Award. Een non-fictie boek, *The First Stone – Some Questions About Sex and Power* (1995), deed veel stof opwaaien:

Boekvertalers

Over het vak, de vertaler, de wereld en het boek

<http://www.boekvertalers.nl>

het gaat over twee studentes die een docent beschuldigen van ongewenste intimiteiten. Garners opvattingen maakten haar in feministische kringen niet bepaald geliefd. Ook haar laatste boek, over een waargebeurde moordzaak, trok veel aandacht: *Joe Cinque's Consolation*.